

Sygn. akt II Ca 668/12

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Karina Marczak (spr.)

SO Violetta Osińska

Protokolant sek. Sąd. Małgorzata Idzikowska - Chrząszczewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. W.

z udziałem A. W. i Gminy M. S.

o podział majątku

na skutek apelacji uczestnika A. W. od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 07 listopada 2011 r., sygn. akt II Ns 201/09

p o s t a n a w i a:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I, II, III, IV i V w ten sposób, że wniosek oddalić;***
- 2. oddalić apelację w pozostałym zakresie;***
- 3. ustalić, że każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie w postępowaniu przed Sądem II instancji.***

Sygn. akt II Ca 668/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 07 listopada 2011r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ustalił, iż w skład majątku wspólnego M. W. i A. W. wchodzi prawo najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) o wartości 18.000 zł. Sąd dokonał podziału tego składnika przyznając go wnioskodawczyni M. W. i zasądził od niej na rzecz uczestnika A. W. tytułem spłaty kwotę 9.000 zł, płatną w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności tej kwoty. Jednocześnie Sąd nakazał uczestnikowi, aby opróżnił, opuścił i wydał wnioskodawczyni przedmiotowy składnik w stanie wolnym od rzeczy i osób jego prawa reprezentujących, w terminie 7 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, ustalając, że uczestnikowi nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Nadto Sąd orzekł, iż koszty postępowania, związane z własnym udziałem w sprawie, każda ze stron ponosi we własnym zakresie.

Powyższe orzeczenie zostało oparte na ustaleniach faktycznych, z których wynika, że M. W. i A. W., pozostający w związku małżeńskim od dnia 21 marca 1953r., nie zawierali przed małżeństwem, ani w czasie jego trwania, żadnych umów majątkowych, również sądownie nie była znoszona między nimi wspólność ustawowa. Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód, bez orzekania o winie, wyrokiem Sądu Powiatowego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 1970r., prawomocnym z dniem 24 grudnia 1970r. Z małżeństwa pochodziło dwoje dzieci.

W dniu 21 maja 1968r. A. W. otrzymał zawiadomienie ze swojego zakładu pracy, iż przydzielono mu mieszkanie typu M-4, położone w S. przy ul. (...). Wypełniając nałożony warunek uiścił, ze środków pochodzących z majątku wspólnego, kaucję mieszkaniową w kwocie 8.842 zł. W dniu 17 marca 1969r. Zarząd (...) zawarł z A. W. umowę najmu powyższego lokalu mieszkalnego.

W dniu 29 grudnia 1995r. - na podstawie umowy, zawartej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 października 1994r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe, Zarząd (...) dokonał nieodpłatnego przekazania budynku mieszkalnego przy ul. (...) na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., która zobowiązała się przyjąć w poczet członków wszystkich dotychczasowych głównych najemców lokali oraz osoby bliskie wspólnie z nimi zamieszkałe.

A. W. złożył w spółdzielni deklarację członkowską, wyrażając wolę uzyskania spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu, wpłacając kwotę 583,60 zł, którą dnia 13 listopada 1996r. pobrał od M. W., wystawiając jej pokwitowanie.

W dniu 5 grudnia 1996r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. dokonała na rzecz A. W. przydziału spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S.. M. W. została wpisana w przydziale jako była żona uprawniona do używania lokalu.

W dniu 30 listopada 2007r. A. W. zawarł ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w S. umowę przenoszącą na jego rzecz prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej.

Pozwem z dnia 15 lipca 2008r. A. W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Szczecinie przeciwko M. W. z żądaniem wydania lokalu położonego w S. przy ul. (...).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 29 maja 2009r., sygn. akt I C 227/09, Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił, iż przydział lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...) przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w S. na rzecz A. W. jest nieważny oraz że umowa przeniesienia własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...) zawarta w dniu 30 listopada 2007r. pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w S. i A. W. jest nieważna.

W przedmiotowym lokalu zarówno M. W., jak i A. W. zamieszkiwali od 1969r., początkowo razem z dziećmi, które po usamodzielnieniu się wyprowadziły się. Do 1976r. w lokalu zamieszkiwała również matka M. W.. Z uwagi na prowadzoną działalność gastronomiczną A. W. przez kilkanaście lat przebywał poza lokalem, wynajmując inne.

W czasie trwania związku małżeńskiego M. W. przez około 11 lat pracowała w sezonie letnim (średnio 4 miesiące w roku w M. i Ś.). Z mieszkania nigdy się jednak nie wyprowadzała.

W okresie od 1969r. do 1996r. czynsz najmu opłacała M. W., zaś po 1996r. A. W. i M. W. na przemian w okresach miesięcznych. To samo dotyczyło opłat za media. Aktualnie czynsz najmu wynosi około 500 zł.

Sąd I instancji ustalił również że strony nie posiadają prawa do żadnej innej nieruchomości. W lokalu położonym na najwyższej kondygnacji w budynku przy ul. (...) w S. zamieszkuje córka stron, U. W. wraz z mężem i dziećmi. Choruje ona na nowotwór i jej stan zdrowia ostatnio się pogorszył. M. W. często bywała u córki, by pomóc w opiece nad jej dziećmi, gdy były jeszcze małe. Aktualnie odwiedza córkę, by jej pomóc z uwagi na zły stan jej zdrowia.

Sąd ustalił, że M. W., utrzymująca się emerytury w wysokości 1.116 zł miesięcznie, prowadząca samodzielnie gospodarstwo domowe nie posiada innych dochodów ani zobowiązań finansowych. A. W. utrzymuje się z emerytury

w wysokości 2.400 zł miesięcznie, nie ma innych dochodów ani zobowiązań, prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe.

Aktualnie średni czynsz najmu lokalu trzypokojowego położonego w wieżowcu, w pobliżu ulicy (...) wynosi ok. 800-1200 zł. Wysokość czynszu uzależniona jest od standardu i wyposażenia lokalu.

W powyższym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż roszczenie M. W., oparte na treści art. 43 - 45 k.r.o. oraz art. 212 k.c., okazało się słuszne co do zasady.

W uwzględnieniu stanu wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2009 r., sprawie I C 227/09 oraz treści przepisu art. 31 oraz 32 k.r.o., w brzmieniu obowiązującym w czasie zawierania umowy najmu przedmiotowego lokalu, jak również istniejącego wówczas między stronami ustroju wspólności ustawowej Sąd I instancji uznał, że prawo do niego przynależy do majątku wspólnego stron.

Ustalając wartość przysługującego stronom prawa najmu lokalu mieszkalnego Sąd Rejonowy wziął po uwagę stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wartość takiego prawa, objętego podziałem majątku wspólnego, stanowi różnica między czynszem wolnym a czynszem regulowanym, z uwzględnieniem - w konkretnych okolicznościach sprawy - okresu prawdopodobnego trwania stosunku najmu (uchwała z 24 maja 2002r., III CZP 28/02, OSNC 2001/12/150). W tym zakresie Sąd I instancji posiłkował się przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733), a w szczególności art. 11 ust. 5, zgodnie z którym właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny lokatorowi nie później niż na 3 lata naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, o ile zamierza zamieszkać w należącym do niego lokalu, a nie dostarcza mu lokalu zamiennego i lokatorowi nie przysługuje prawo do lokalu, nie przysługuje tytuł do lokalu, w którym może zamieszkać w warunkach takich, jakby otrzymał lokal zamienny, lub jeżeli właściciel dostarczy mu lokal zamienny.

Odwołując się do powołanej regulacji Sąd I instancji przy ustaleniu przedmiotowego prawa przyjął, że stosunek najmu trwać będzie przynajmniej trzy lata. Biorąc pod uwagę, że różnica pomiędzy czynszami - wolnorynkowym, i aktualnie uiszczanym przez strony wynosi około 500 zł, następnie mnożąc tę kwotę przez okres 36 miesięcy, Sąd uzyskał sumę 18.000 zł, którą przyjął jako wartość przysługującego stronom prawa.

Dokonując podziału tego prawa Sąd I instancji miał na uwadze sytuację stron, a mianowicie to, że oboje uczestnicy są emerytami, w zaawansowanym wieku, więc nie posiadają zdolności kredytowej pozwalającej na zakup nieruchomości. Żadna ze stron postępowania nie ma również oszczędności ani innego lokalu, w którym mogłaby zamieszkać. Sąd zdecydował o przyznaniu tego składnika wnioskodawczyni kierując się tym, że jej dochód jest o połowę mniejszy od osiąganego przez uczestnika, a nadto, że cierpi ona na chorobę nowotworową oraz że w tym samym budynku zamieszkuje córka stron wraz z rodziną. Z córką wnioskodawczym jest blisko związana, pomagała jej zarówno przy opiece nad małoletnimi dziećmi, jak i w chorobie.

Sąd ocenił, że uczestnik, który otrzymuje wysoką emeryturę, nie będzie miał trudności z zapewnieniem sobie innego lokum. Uczestnik z dziećmi nie utrzymuje bliskich relacji. Sąd jako naganne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ocenił zachowanie uczestnika zmierzające do eksmisji M. W. ze wspólnie zajmowanego lokalu.

Mając na uwadze, że wartość prawa najmu wynosi 18.000 zł, zaś udziały stron w majątku wspólnym są równe, Sąd w pkt. III postanowienia zasądził na rzecz uczestnika od wnioskodawczyni spłatę w wysokości 9.000 zł. Termin spłaty Sąd określił na sześć miesięcy, mając na uwadze niezbyt dobrą sytuację finansową wnioskodawczym. W pkt. IV postanowienia Sąd orzekł o obowiązku wydania przez uczestnika lokalu, co było konsekwencją przyznania go wnioskodawczyni. Termin wydania Sąd określił na siedem miesięcy, wiążąc go niejako z uzyskaniem wcześniej spłaty od wnioskodawczyni i realną możliwością zapewnienia sobie przez uczestnika innego lokum.

Wskazując na regulację wynikającą z art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, a mianowicie to, że w orzeczeniu nakazującym

opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy i badając przesłanki określone w ust. 4 tego przepisu Sąd Rejonowy uznał, że w sprawie nie ma podstaw do przyznania uczestnikowi prawa do lokalu socjalnego.

O kosztach postępowania w pkt. VI sentencji Sąd orzekł w myśl art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Zgodnie natomiast z dyspozycją normy zawartej w § 2 i 3 sąd może w określonych okolicznościach odstąpić od ww. zasady i stosunkowo koszty rozdzielić, włożyć na jednego z uczestników w całości. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie okoliczności takie nie zaszły i o kosztach orzekł w myśl ogólnej zasady obowiązującej w postępowaniu nieprocesowym.

Apelację od postanowienia wniósł uczestnik, zaskarżając je w punktach II – VI i zarzucając naruszenie:

I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a. art. 43 i 45 ustawy z dnia 25 lutego 1964r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 1964r. Nr 9, poz. 59 z późniejszymi zmianami), poprzez jego błędne niezastosowanie, wynikające z wadliwej interpretacji stanu faktycznego,

II. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności:

1 art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku bez zawarcia w nim oceny stanowiska uczestnika postępowania, a ewentualnie przyczyn, dla których Sąd całkowicie pominął ich treść przy ferowaniu orzeczenia,

2. art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów z wizji lokalnej w lokalu pomimo niedostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych,

3. art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy pomimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy,

4. naruszenie zasady równości stron postępowania (art. 7 § 2 ustawy z dnia 20.06.1985 r. prawo o ustroju sądów powszechnych t.j. Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz.25 z późn. zm.) poprzez jednostronne zebranie i rozważenie materiału dowodowego oraz oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na niewiarygodnych zeznaniach świadków i oświadczeniach wnioskodawczym złożonych w trakcie zeznań.

5. art. 233 k.p.c. - sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż wnioskodawczym wykazała zasadność swoich roszczeń, tym samym sposób w jaki Sąd dokonał zniesienia wspólnoty majątkowej małżeńskiej – podziału majątku,

6. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez wskazanie, iż przedłożone dowody są wystarczające dla stwierdzenia zasadności roszczeń wnioskodawczynie.

Apelujący wniósł o:

1. zmianę postanowienia w zaskarżonej części i dokonanie podziału majątku - na skutek ustalenia, iż w skład majątku wspólnego M. W. i A. W. wchodzi prawo najmu lokalu mieszkalnego położonego w S., przy ul. (...) - w ten sposób, iż składnik majątkowy wchodzący w jego skład przyznać uczestnikowi A. W. oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych

ewentualnie :

2. uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zaważył, co następuje.

Apelacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku. W ocenie Sądu Okręgowego za takim rozstrzygnięciem przemawia uznanie, iż sprawie występują powody, przedstawione poniżej, które dają podstawy do przyjęcia, iż żądanie wnioskodawczyni w chwili obecnej nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi treść art. 5 k.c.

W pierwszej kolejności należy odnieść się niezasadnych zarzutów uczestnika, ze wskazaniem na nieścisłości zawarte w jego wnioskach apelacyjnych, w zakresie żądanej zmiany zaskarżonego orzeczenia i powołanej w uzasadnieniu apelacji argumentacji. Jak wynika ze stanowiska pełnomocnika uczestnika orzeczenie Sądu I instancji zostało przez niego zaskarżone w punktach od II do VI, a więc bez punktu I rozstrzygającego o przynależności przedmiotowego prawa najmu do majątku wspólnego, z drugiej zaś strony w uzasadnieniu pisemnej apelacji oraz jej uzupełnieniu kwestionuje on przynależność tego prawa do majątku wspólnego stron, by następnie wnieść o przyznanie mu prawa wchodzącego w skład majątku wspólnego.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji, a sprowadzającą się do uznania, iż przedmiotowe prawo najmu przysługuje obojgu byłym małżonkom A. W. i M. W., a przedstawione w tym względzie wywody prawne Sądu Rejonowego jako wnikliwe, rzeczowe i wyczerpujące, są podzielane przez Sąd Okręgowy bez potrzeby ponownego ich powoływania. Warto jednak w tym miejscu podkreślić, że głównym argumentem prawnym, przemawiającym za przyjęciem takiej oceny jest wskazanie, że według stanu prawnego obowiązującego w dacie zawarcia umowy najmu, a w szczególności brzmienia art. 32 k.r.o. podstawowym kryterium przynależności konkretnych przedmiotów majątkowych do dorobku, bądź nie stanowiło kryterium czasu ich nabycia. Szeroki zakres pojęcia (przedmioty majątkowe), obejmuje zarówno prawa podmiotowe o charakterze bezwzględnym (rzeczym, np. własność), jak i względnym (obligacyjnym, np. najem). W umowie z dnia 17 marca 1969r. wskazano jako najemcę A. W., jednakże przedmiotowe prawo z racji istnienia między stronami – w tej dacie - ustroju wspólności ustawowej weszło do majątku wspólnego. Kwestia powyższa została również przesądzona na skutek prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2009r. w sprawie I C 227/09.

Rozstrzygając o przyznaniu tego prawa – o wartości ustalonej na kwotę 18.000 zł wnioskodawczyni - Sąd I instancji wziął pod uwagę wysokość jej dochodów, niższą od tych, które osiąga uczestnik oraz stan jej zdrowia.

Przeprowadzona ponownie analiza wszystkich okoliczności sprawy skłoniła Sąd Odwoławczy do sięgnięcia po przepis prawa materialnego, który – jak przyjmuje się w judykaturze i piśmiennictwie - powinien być stosowany w sprawach działowych w sytuacjach wyjątkowych.

Wskazany przepis jest art. 5 k.c., który stanowi, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Przytoczony przepis przełamuje zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej. Sięganie do tej klauzuli generalnej przy rozstrzyganiu spraw cywilnych, w tym sprawy o podział majątku, z którą mamy do czynienia, wynika z tego, że w pewnych, konkretnych sytuacjach rozstrzygnięcie formalnie zgodne z prawem, nie uwzględnia wartości składających się na pojęcie sprawiedliwości nie tylko formalnej, lecz i materialnej.

W ocenie Sądu Okręgowego taka wyjątkowa sytuacja, przemawiająca za zastosowaniem tego przepisu wystąpiła w sprawie.

Dzielone prawo jest jedynym składnikiem majątku wspólnego stron zgłoszonym do podziału. Lokal, który obecnie zajmują stanowi centrum życiowe, w którym zaspokajają i realizują własne potrzeby mieszkaniowe. Podkreślenia wymaga, że obie strony są zaawansowane wiekiem, wnioskodawczyni przekroczyła 80, a uczestnik 85 rok życia. Uczestnikowi dolegają przypadłości związane z wiekiem, a wnioskodawczyni jest osobą poważnie chorą. Trudno jednak uznać, iż ta opisana wyżej sytuacja osobista i zdrowotna powinna preferować jedną ze stron w stosunku do drugiej, z punktu widzenia rozstrzygnięcia o sposobie podziału prawa najmu, gdyż oboje w chwili obecnej są już

schorowani, a tym samym mniej sprawni fizycznie, więc z uwagi na wiek i stan zdrowia wymagają szczególnej opieki i ochrony.

Wartość prawa najmu w chwili obecnej nie może być inna, niż przyjęta przez Sąd I instancji, jest to jednak wartość bardzo niska, a spłata połowy udziału jest wręcz symboliczna i nie daje temu małżonkowi, który ją otrzyma możliwości zagwarantowania sobie godnych warunków mieszkaniowych, gdyż za taką wartość nie można nabyć w istocie żadnego prawa do lokalu. Zatem strona (obojętnie czy to wnioskodawczyni czy uczestnik) będzie do końca życia, z uwagi na brak odpowiedniej spłaty i zdolności kredytowej, zmuszona do egzystowania w trudniejszych dla niej, gdyż w nowych i odmiennych od dotychczasowych, warunkach. Doświadczenie życiowe wskazuje, że taka sytuacja jest dla osoby zawansowanej wiekiem szczególnie trudna. Drugi zaś z małżonków, który lokal uzyska będzie mógł, z uwagi na powierzchnię lokalu, żyć w naprawdę stabilnych i komfortowych dla niego warunkach.

Każdy z byłych małżonków W. domagał się przyznania przedmiotowego prawa za tak atrakcyjną w istocie spłatę na rzecz drugiego.

Zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnienie żądania wnioskodawczyni naruszyłoby normy moralne zawierające reguły etycznego i uczciwego postępowania między ludźmi, zwłaszcza wobec osób bardzo zaawansowanych wiekiem, nie osiągających znacznych dochodów. W realiach sprawy sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej byłoby gwarantowanie określonej osobie (wnioskodawczyni czy uczestnikowi) prawa do lokalu, w którym można w pełni zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe za symboliczną spłatą.

Argumentację powyższą, przemawiającą za oddaleniem w chwili obecnej wniosku o podział prawa najmu, wzmacnia dodatkowo okoliczność, iż stosownie do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lutego 2012r. (sygn. akt P 17/10 Dz. U. z dnia 22 lutego 2012r. nr 201) ustawodawca będzie zobowiązany do wprowadzenia regulacji prawnych umożliwiających nabywanie przez najemców byłych mieszkań zakładowych własności lokali przejętych przez spółdzielnie mieszkaniowe, po cenach wprawdzie niższych niż rynkowe, gdyż preferencyjnych według określonego kryterium. Wartość takich lokali nie będzie jednak symboliczna i w przypadku podziału takiego prawa były małżonek, który go nie uzyska będzie miał zapewnioną możliwość godziwej spłaty, gdyż do wyceny takiego prawa będzie można stosować przepisy obowiązujące jak przy nabyciu takiego lokalu przez najemcę od spółdzielni.

Wobec wydanego rozstrzygnięcia tylko marginalnie wskazać należy, że w sprawie o podział majątku wspólnego niedopuszczalne jest zgłoszenie żądania ustalenia nierównych udziałów w tym majątku dopiero w postępowaniu apelacyjnym (zob. post. SN z 27.05.1998r. I CKN 730/97).

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zostało wydane na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. a Sąd II instancji uznał, iż nie występują przesłanki do odstąpienia od wyrażonej w nim zasady, gdyż zarówno wnioskodawczyni jak i uczestnik byli jednakowo zainteresowani rozstrzygnięciem w przedmiocie przysługującego im prawa.